

Arrest

nr. 228 820 van 18 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 oktober 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 oktober 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. Vuylsteke, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, verklaart op 31 januari 2019 België te zijn binnengekomen en dient op 13 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Uit een onderzoek van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeker op 22 januari 2019 werd geregistreerd in Spanje.

Op 6 juni 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 19 juni 2019 verzoekt België de Spaanse autoriteiten om de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 21 juni 2019 stemmen de Spaanse autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

Op 26 juni 2019 stuurt de raadvrouw van verzoeker een brief naar de Dienst Vreemdelingenzaken met de mededeling dat verzoeker lijdt aan diabetes en dat hij in Spanje geen medische hulp kreeg, verzoeker verzet zich dan ook tegen een overdracht naar Spanje. Op 19 juni 2019 wordt dit schrijven aangevuld met een medisch attest.

Op 21 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met beval om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 21 oktober 2019 wordt ook een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De bijlage 26^{quater} vormt de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : O.

voornaam : H.

geboortedatum : 05.12.1970

geboorteplaats : N. A.

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1 b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer O., H., hierna de betrokkene, verklaarde de Syrische nationaliteit te hebben. Op 09.05.2019 meldde hij zich aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) waarbij hij de intentie kenbaar maakte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij was hierbij in het bezit van zijn familieboekje met nummer 001802973 en zijn rijbewijs met nummer 496566. Verder verklaarde hij toen dat hij eind januari reeds in België was aangekomen.

Op 06.06.2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij was hierbij in het bezit van een militaire identiteitskaart met nummer 197390 en militair rijbewijs met nummer 24871 (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier). Tijdens dit gehoor verklaarde hij verder dat hij op 20.07.2018 Syrië had verlaten en reisde naar Turkije waar hij op 23.07.2018 aankwam. Op 13.08.2019 vertrok betrokkene terug en reisde verder met het vliegtuig naar Soedan. Vandaar vertrok hij terug met het vliegtuig naar Mali en zo verder via Algerije naar Marokko. Vandaar overschreed hij te voet de grens van het grondgebied van de lidstaten via Spanje, Melilla waar hij ongeveer 40 dagen verbleef in een opvangcentrum en vervolgens ongeveer 5

dagen in Cordoba. Betrokkene diende hier evenwel geen verzoek om internationale bescherming in. Tot slot nam hij de bus naar België, waar hij op 22.02.2019 aankwam - in tegenstelling tot zijn eerdere verklaring dat hij eind januari in België was aangekomen - en ongeveer 4 maanden in een opvangcentrum Bxlrefugees, een burgerplatform, verbleef alvorens een verzoek in te dienen om internationale bescherming. Hij had namelijk in eerste instantie de intentie om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje op 22.01.2019, ondanks verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ dat hij enkel in transit was en geen verzoek had ingediend. Hoewel hij bij het kenbaar maken van zijn intentie om een verzoek in te dienen wel degelijk had vermeld dat hij al een eerder verzoek had ingediend en dit in Spanje.

Het vingerafdrukkenonderzoek resulteerde namelijk in een Eurodac-resultaat type "1". Artikel 24§4 van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. We kunnen dus geen geloof hechten aan het feit dat betrokkene verklaarde geen enkel verzoek ingediend te hebben, tijdens zijn gehoor op de DVZ, voor hij naar België kwam. Zelfs na betrokkene te hebben ingelicht over de Eurodac-resultaten verklaarde hij enkel dat hij gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven en dat hij geen verzoek had ingediend. Hij ontkende dus het Eurodac-resultaat.

We kunnen hier bij opmerken dat we er van kunnen uitgaan dat Spanje de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12 van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Er werden verder geen andere resultaten gevonden noch in het Eurodac-systeem noch in het VIS. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat België het beste is voor hem als militair. In België wordt hij behandeld voor zijn diabetes. De procedure voor gezinshereniging is ook snel.

Hij verzette zich tegen een overdracht naar Spanje en rechtvaardigde dit omwille van het feit dat hij daar medisch slecht werd behandeld. Maar hij zal zich vervoegen naar de wet als het niet anders kan. De betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in België, de EU of een andere Dublinlidstaat, behalve 2 broers in Duitsland die erkend werden als vluchtelingen: O., A. (1974) en O. Y. (1978). Verder is betrokkene getrouwd met O., W. (N. A., 1979) en heeft hij 7 kinderen: O., B. (N. A., 1996); O., L. (N. A., 1998); O., R. (N. A., 2000); O., A. (N.A., 2002); O., M. (N.A.r, 2005); O., T. (N. A., 2010); O., A. (N.A., 2015). Zij bevinden zich actueel allemaal in Syrië, N. A.

Op 19.06.2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Op 21.06.2019 stemden de Spaanse instanties in met de terugname op grond van artikel 18§1 b van de Verordening 604/2013.

Op 26.06.2019 zond advocate van betrokkene, Meester Luytens, ons voor de eerste keer een schriftelijk tussenkomst waarin zij zich verzette tegen een terugname gezien betrokkene een chronische aandoening heeft met name diabetes en hij afhankelijk is van insuline hiervoor. Om dit te staven legde ze een fax voor van 17.05.2019 waaruit moet blijken dat de gemeten waarden van betrokkene de standaard overschrijden. In Spanje kon hij niet op enige medische bijstand rekenen. Ze vestigde onze aandacht op het feit dat betrokkene nood heeft aan bescherming.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (*Mohammed v. Oostenrijk*, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld stemden de Spaanse instanties in met een terugname op grond van artikel 18§1 b. Dit artikel stelt: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Uit bovenstaande kunnen we dan ook afleiden dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Spaanse instanties omtrent het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. We verwijzen hierbij ook naar artikel 18§2 van Verordening 604/2013: “In alle in lid 1, onder a) en b),

bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat de betrokkene in Spanje een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is en niet zoals betrokkene aanhaalde tijdens zijn gehoor op de DVZ dat hij nooit een verzoek had ingediend. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report : Spain – 2018 update", laatste update op 20.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), beschrijft bovendien dat het recht op juridische bijstand voorzien in de Spaanse wetgeving vanaf het begin van het indienen van het verzoek en gedurende alle fases van de procedure. Deze bijstand kan zelf kosteloos voorzien worden voor diegenen die niet over de nodige middelen beschikken. Ngo's kunnen volgens deze wetgeving eveneens juridische bijstand verlenen en een adviserende rol aannemen door middel van geschreven rapporten met betrekking tot individuele zaken (pagina 30).

Advocate van betrokkene had in haar tussenkomst van 26.06.2019 aangehaald dat betrokkene nood had aan bescherming. Echter, het feit dat de Spaanse instanties een akkoord hebben gegeven op grond van 18§1 b impliceert dat betrokkene de procedure van internationale bescherming de rug heeft toegekeerd en op eigen initiatief Spanje heeft verlaten om zijn kansen elders te wagen met name in eerste instantie de intentie om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan. Toen bleek dat dit na 4 maanden niet lukte diende betrokkene in België een verzoek in. Dit wordt echter aanzien als het niet binnen de wettelijke termijn indienen van een verzoek om internationale bescherming en kan als merkwaardig beschouwd worden gezien de nood aan bescherming die de advocate van betrokkene aanhaalde. Hij koos ervoor illegaal op het Belgisch grondgebied te blijven na zijn binnenkomst - waarover hij met betrekking tot de datum ook tegenstrijdige verklaringen aflegt - en pas op 09.05.2019 bij de DVZ zijn intentie kenbaar te maken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit is naar ons oordeel een indicatie van een risico op onderduiken zoals beschreven in artikel 1§2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Spanje voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Spanje, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Verder verwijst het AIDA-rapport ook naar een uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof in Madrid dat er toe leidde dat het Ministerie van Arbeid, Migratie en Sociale Zekerheid in januari 2019 opdroeg om personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hem toegewezen opvangstructuur. Om hieraan te voldoen, namen de bevoegde instanties richtlijnen aan die er toe moeten leiden dat aan Spanje overgedragen personen niet worden uitgesloten van opvang (AIDA-rapport, p. 34)

Het rapport wijdt verder twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR (“Oficina de Asilo y Refugio”)-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (“The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception”, AIDA-rapport, p.34).

Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (AIDA-rapport, p.34, “Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application”).

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur (“centro de acogida de refugiados”). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren, inclusief Spaanse taallessen.

In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de “autonome fase” waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (AIDA-rapport, p.54 - 55).

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport meldt dat Spanje in 2018 en de eerste maanden van 2019 een toegenomen instroom van immigranten kende wat de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren (“While the increase in arrivals of asylum seekers throughout 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased”, AIDA p. 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

In het rapport wordt weliswaar gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (AIDA p. 58) maar we wensen op te merken dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (AIDA p.34, cfr. supra).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie – zoals betrokkene tijdens zijn gehoor bij de DVZ alsook zijn advocaat aanhaalde, leidt echter niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Spanje.

Bovendien houdt dit evenmin in dat de Spaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Hieromtrent verwijzen we ook naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Het EHRM stelde in deze zaak dat het wederzijds vertrouwensbeginsel, waarop de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 zijn gevestigd, weerlegbaar is (§103) indien sprake is van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Hoewel het EHRM in de zaak Tarakhel focust op de situatie van gezinnen of alleenstaanden met minderjarige kinderen en niet los kan worden gezien van de specifieke context van hoge instroom van immigranten in Italië, wordt gesteld dat de uitspraak ruimte biedt om te argumenteren dat ook bij andere categorieën van verzoekers individuele garanties dienen te worden bekomen gezien de ruime interpretatie van de notie 'kwetsbaarheid' door het Hof. We wensen te benadrukken dat het EHRM stelde dat de omstandigheden in de in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid en ernst moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de specifieke en concrete omstandigheden van de zaak, te weten de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie (EHRM, A.M.E tegen Nederland, 13.01.2015, nr. 51428/10, §28). In dit verband wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. We wensen in dit geval te wijzen op de verschillen in context tussen Spanje en Italië en zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op dit verzoek van betrokkene en op de situatie in Spanje.

Verder verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud problemen te hebben betreffende zijn gezondheidstoestand, namelijk dat hij diabetes heeft. Advocate van betrokkene diende om dit te staven een medisch attest in op 19.08.2019 (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier). Dit bevestigde de informatie van een eerdere tussenkomst van advocate van betrokkene. Het medisch attest attesteert echter enkel het feit dat betrokkene diabetes heeft en vermeld verder geen obstakels naar een overdracht naar Spanje toe. Verder werden er in het administratief dossier van betrokkene geen zwaarwegende elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Spanje verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er zijn echter geen aanwijzingen, zoals betrokkene onterecht aanhaalde tijdens zijn gehoor bij de DVZ, dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje bij terugkeer niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en we zijn van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Spanje van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Hij gaf zelf ook toe dat hij maar een week in Cordoba heeft verbleven want betrokkene verliet Spanje vervolgens om naar België te komen.

Het AIDA-rapport stelt bovendien dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en dat verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, inclusief gespecialiseerde behandelingen voor personen die gefolterd werden en geleden hebben onder fysieke en psychologische misbruiken of traumatische omstandigheden ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers.¹⁵⁴ Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and thirdcountry nationals legally residing in Spain, including

access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances”, AIDA-rapport, p. 64).

Betrokkene kan dus met zijn medische problemen en meerbepaald zijn aandoening terecht bij de bevoegde instanties in Spanje.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen hierbij te benadrukken dat betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ niet heeft toegegeven dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zelfs niet na confrontatie met de Eurodac-resultaten. Het akkoord van de Spaanse autoriteiten bevestigt ook nog eens deze Eurodac-resultaten, gezien dit bewijst dat betrokkene een verzoek indiende dat zelf nog lopende is.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17§1 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§1 b van Verordening 604/2013.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste 6 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Spanje .”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats

zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

2.3.2. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM)

A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

‘(...)’

In de zaak Tarakhel t. Zwitserland vat het EHRM de principes omtrent artikel 3 EVRM inzake een Dublin-overdracht als volgt samen:

‘(...)’

Een beoordeling in het kader van een terugkeer onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een terugkeer naar Spanje geen schending inhoudt, gelet op het AIDA Rapport.

Bij nalezing van het rapport dient evenwel vastgesteld te worden dat het AIDA rapport van maart 2019 wel degelijk kritisch is over de opvang van asielzoekers in Spanje:

“There have been reported cases of arbitrary or non-motivated sanctions and punishments in the Melilla CETI, where motivations or criteria for withdrawal of reception conditions are not clear. 186 One of these cases concerning Moroccan applicants was recognised as eligible for interim measures by the TSJ. The asylum seeker was expelled from the CETI in Melilla and left in vulnerable situation, although his appeal was still pending. 187 Moreover, media reports have referred to at least 20 persons returned under the Dublin Regulation who were excluded from the reception system and were rendered homeless, on the basis that they had renounced their entitlement to accommodation upon leaving Spain.188 Also during October 2018, media reported that six families of asylum seekers were excluded from the asylum system after being returned from Germany to Spain in the framework of the Dublin Regulation. The families ended up accommodated in emergency shelters of the Municipality of Madrid, generally aimed at the reception of homeless persons. 189 Following a January 2019 judgment of the TSJ of Madrid, the Ministry of Labour, Migration and Social Security has issued instructions to ensure that asylum seekers returned under the Dublin Regulation are guaranteed access to reception (see Dublin: Situation of Dublin Returnees).”

In the CETI in Ceuta and Melilla, situations of overcrowding are constant and this lead asylum seekers and migrants to substandard reception conditions. At the end of August 2018, for example, the CETI in Ceuta was hosting 1,057 persons, while the one in Melilla was hosting 1,192 persons. 199 The two CETI are reception facilities that receive the most criticism from organisations and institutions that monitor migrants’ and refugees’ rights. In 2016 and 2017, Human Rights Watch, 200 Amnesty International,201 UNICEF202 and the Spanish Ombudsman203 published reports in which they denounced deficiencies in the conditions concerning the two centres. Also during 2018, different organisations and institutions kept on expressing concerns about the living conditions in such facilities. Accommodation standards have been considered inadequate and concerns about the exposure of women and children to violence and exploitation due to the continuous overcrowding have been highlighted.204 In light of this, the Council of Europe Special Representative of the Secretary General on Migration and Refugees expressed the necessity for the Spanish authorities to “ensure that CETIs in Ceuta and Melilla have the same standards in terms of living conditions, education, health care, language and training courses which asylum-seekers are entitled to and receive in mainland Spain.” 205 A recent report by the Jesuit Migrants Service also stressed inadequate conditions at the CETI in Melilla, especially in cases of prolonged stays, as well as the lack of identification of vulnerabilities, of a gender and age perspective and of guaranteeing residents’ rights to privacy and family life. (AIDA Rapport p. 61)

“Although access to special treatment and the possibility to receive treatment from psychologists and psychiatrists is free and guaranteed, it should be highlighted that in Spain there are no specialised structures for victims of severe violations and abuses like the ones faced by asylum seekers escaping war, indiscriminate violence or torture. There are no specialised medical centres that exclusively and extensively treat these particular health problems.” (AIDA rapport p. 64)

Specifiek voor wat betreft de Dublin-returnees stelt het rapport:

“In 2018, there have been reports of Dublin returnees not being able to access reception conditions (see Reception Conditions: Criteria and Restrictions). In January 2019, the Superior Court (Tribunal Superior de Justicia, TSJ) of Madrid condemned the Spanish Government for denying reception to asylum seekers returned to Spain within the Dublin procedure. (AIDA Rapport p.34)”

Verzoeker wijst er dan ook op dat hij een kwetsbaar profiel heeft gelet op het feit dat hij:

- Enerzijds diabetes heeft en dus een continue opvolging dient te hebben;
- Anderzijds een ex-militair is en nood heeft aan bijkomende psychologische ondersteuning om de traumatiserende gebeurtenissen te verwerken;
- Daarenboven heeft verzoeker op een volstrekt arbitraire wijze drie maanden in een gevangenis in Algerije verbleven.

Dat dit rapport aantoont dat verzoeker in Spanje niet de adequate opvang zal krijgen.

Dat, indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Spanje, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden.

In deze beslissing wordt er geen melding gemaakt van de verandering in de Spaanse autoriteiten feit dat art. 3 EVRM op een ernstige wijze onderzocht werd alvorens men de kwetsieuze titel nam.

Verweerder heeft het in casu nagelaten om op een grondige wijze art. 3 EVRM te onderzoeken ALVORENS zij de bestreden beslissing nam.

De schending van het zorgvuldigheidbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is gegrond.”

2.3.3. Verzoeker voert de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Hierbij moet benadrukt worden dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in artikel 3 van het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van bestemming een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote

Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer hij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verweerder, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad herhaalt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie

uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department blijkt dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule. (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU)

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."* [De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstande onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend, eigen vertaling].

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoeker zelf.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.4. Het komt verzoeker in eerste instantie dan ook toe om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich ter zake beperkt tot een zeer algemeen betoog en blote beweringen. Verzoeker wijst op passages uit het *"Asylum information Database – Country Report: Spain - 2018 update"*, laatste update op 20 maart 2019 (hierna, het AIDA-rapport), dat ook vermeld wordt in de bestreden beslissing, die handelen over de opvangcentra in Melilla en Ceuta en op de veroordeling van Spaanse regering door het Spaanse Hooggerechtshof in januari 2019 inzake de opvangmogelijkheden voor Dublinterugkeerders naar Spanje.

2.3.5. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat hij als Dublinterugkeerder terecht zal komen in de opvangcentra in Ceuta en Melilla (Spaanse steden in Marokko). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister een zeer uitvoerig en goed onderbouwd onderzoek heeft gevoerd naar het risico op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM indien verzoeker wordt overgebracht naar Spanje in het kader van de Dublin III-verordening. Dit onderzoek behelst zowel verzoekers individuele situatie als de algemene situatie van Dublinterugkeerders (asielprocedure en asielopvang) die door de Spaanse autoriteiten worden teruggenomen. De gemachtigde van de minister licht als volgt toe waarom er *in casu* geen schending van artikel 3 van het EVRM dreigt:

"Zoals reeds vermeld stemden de Spaanse instanties in met een terugname op grond van artikel 18§1 b.

Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Uit bovenstaande kunnen we dan ook afleiden dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Spaanse instanties omtrent het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. We verwijzen hierbij ook naar artikel 18§2 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat de betrokkene in Spanje een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is en niet zoals betrokkene aanhaalde tijdens zijn gehoor op de DVZ dat hij nooit een verzoek had ingediend. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppioli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report : Spain – 2018 update", laatste update op 20.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), beschrijft bovendien dat het recht op juridische bijstand voorzien in de Spaanse wetgeving vanaf het begin van het indienen van het verzoek en gedurende alle fases van de procedure. Deze bijstand kan zelf kosteloos voorzien worden voor diegenen die niet over de nodige middelen beschikken. Ngo's kunnen volgens deze wetgeving eveneens juridische bijstand verlenen en een adviserende rol aannemen door middel van geschreven rapporten met betrekking tot individuele zaken (pagina 30).

(...)

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Spanje voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Spanje, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Verder verwijst het AIDA-rapport ook naar een uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof in Madrid dat er toe leidde dat het Ministerie van Arbeid, Migratie en Sociale Zekerheid in januari 2019 opdroeg om personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hem toegewezen opvangstructuur. Om hieraan te voldoen, namen de bevoegde instanties richtlijnen aan die er toe moeten leiden dat aan Spanje overgedragen personen niet worden uitgesloten van opvang (AIDA-rapport, p. 34)

Het rapport wijdt verder twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR (“Oficina de Asilo y Refugio”)-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (“The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception”, AIDA-rapport, p.34).

Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (AIDA-rapport, p.34, “Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application”).

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur (“centro de acogida de refugiados”). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren, inclusief Spaanse taallessen.

In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de “autonome fase” waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (AIDA-rapport, p.54 - 55).

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport meldt dat Spanje in 2018 en de eerste maanden van 2019 een toegenomen instroom van immigranten kende wat de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren (*"While the increase in arrivals of asylum seekers throughout 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased"*, AIDA p. 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of substandaard worden beoordeeld.

In het rapport wordt weliswaar gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (AIDA p. 58) maar we wensen op te merken dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (AIDA p.34, cfr. supra).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie – zoals betrokkene tijdens zijn gehoor bij de DVZ alsook zijn advocaat aanhaalde, leidt echter niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Spanje.

Bovendien houdt dit evenmin in dat de Spaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Hieromtrent verwijzen we ook naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Het EHRM stelde in deze zaak dat het wederzijds vertrouwensbeginsel, waarop de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 zijn gevestigd, weerlegbaar is (§103) indien sprake is van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Hoewel het EHRM in de zaak Tarakhel focust op de situatie van gezinnen of alleenstaanden met minderjarige kinderen en niet los kan worden gezien van de specifieke context van hoge instroom van immigranten in Italië, wordt gesteld dat de uitspraak ruimte biedt om te argumenteren dat ook bij andere categorieën van verzoekers individuele garanties dienen te worden bekomen gezien de ruime interpretatie van de notie 'kwetsbaarheid' door het Hof. We wensen te benadrukken dat het EHRM stelde dat de omstandigheden in de in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid en ernst moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de specifieke en concrete omstandigheden van de zaak, te weten de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie (EHRM, A.M.E tegen Nederland, 13.01.2015, nr. 51428/10, §28). In dit verband wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. We wensen in dit geval te wijzen op de verschillen in context tussen Spanje en Italië en zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op dit verzoek van betrokkene en op de situatie in Spanje.

(...)

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen hierbij te benadrukken dat betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ niet heeft toegegeven dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zelfs niet na confrontatie met de Eurodac-resultaten. Het akkoord van de Spaanse autoriteiten bevestigt ook nog eens deze Eurodac-resultaten, gezien dit bewijst dat betrokkene een verzoek indiende dat zelf nog lopende is.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Inzake de veroordeling van de Spaanse regering door het Spaanse hooggerechtshof in januari 2019, wordt in de bestreden beslissing specifiek het volgende overwogen:

“Verder verwijst het AIDA-rapport ook naar een uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof in Madrid dat er toe leidde dat het Ministerie van Arbeid, Migratie en Sociale Zekerheid in januari 2019 opdroeg om personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hem toegewezen opvangstructuur. Om hieraan te voldoen, namen de bevoegde instanties richtlijnen aan die er toe moeten leiden dat aan Spanje overgedragen personen niet worden uitgesloten van opvang (AIDA-rapport, p. 34)”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd naar de opvangomstandigheden voor Dublinterugkeerders in Spanje en rekening heeft gehouden met de maatregelen die de Spaanse overheid heeft genomen na de uitspraak door het Spaanse Hooggerechtshof.

Dat de gemachtigde van de minister zich met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Spanje baseert op recente gezaghebbende rapporten, is geheel in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en maakt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, deel uit van een zorgvuldige feitevinding in het kader van artikel 3 van het EVRM.

2.3.6. Verzoeker beperkt zich *in casu* tot de loutere beweringen dat er in Spanje niet voldoende opvangmogelijkheden zijn en dat de toegang tot medische en psychologische zorgen afwezig is. Enige nadere, concrete toelichting of enig begin van bewijs om deze vage beweringen te onderbouwen, wordt niet naar voor gebracht.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker, meer bepaald met zijn diabetes:

“Er werden verder geen andere resultaten gevonden noch in het Eurodac-systeem noch in het VIS. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat België het beste is voor hem als militair. In België wordt hij behandeld voor zijn diabetes. De procedure voor gezinshereniging is ook snel. Hij verzette zich tegen een overdracht naar Spanje en rechtvaardigde dit omwille van het feit dat hij daar medisch slecht werd behandeld. Maar hij zal zich vervoegen naar de wet als het niet anders kan.”

“Op 26.06.2019 zond advocate van betrokkene, Meester Luytens, ons voor de eerste keer een schriftelijk tussenkomst waarin zij zich verzette tegen een terugname gezien betrokkene een chronische aandoening heeft met name diabetes en hij afhankelijk is van insuline hiervoor. Om dit te staven legde ze een fax voor van 17.05.2019 waaruit moet blijken dat de gemeten waarden van betrokkene de standaard overschrijden. In Spanje kon hij niet op enige medische bijstand rekenen. Ze vestigde onze aandacht op het feit dat betrokkene nood heeft aan bescherming.”

“Verder verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud problemen te hebben betreffende zijn gezondheidstoestand, namelijk dat hij diabetes heeft. Advocate van betrokkene diende om dit te staven een medisch attest in op 19.08.2019 (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier). Dit bevestigde de informatie van een eerdere tussenkomst van advocate van betrokkene. Het medisch attest attesteert echter enkel het feit dat betrokkene diabetes heeft en vermeld verder geen obstakels naar een overdracht naar Spanje toe. Verder werden er in het administratief dossier van betrokkene geen zwaarwegende elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Spanje verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er zijn echter geen aanwijzingen, zoals betrokkene onterecht aanhaalde tijdens zijn gehoor bij de DVZ, dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje bij terugkeer niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en we zijn van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Spanje van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Hij gaf zelf ook toe dat hij maar een week in Cordoba heeft verbleven want betrokkene verliet Spanje vervolgens om naar België te komen.

Het AIDA-rapport stelt bovendien dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en dat verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, inclusief gespecialiseerde behandelingen voor personen die gefolterd werden en geleden hebben onder fysieke en psychologische misbruiken of traumatische omstandigheden (“Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers.¹⁵⁴ Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and thirdcountry nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances”, AIDA-rapport, p. 64).

Betrokkene kan dus met zijn medische problemen en meerbepaald zijn aandoening terecht bij de bevoegde instanties in Spanje.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen hierbij te benadrukken dat betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ niet heeft toegegeven dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zelfs niet na confrontatie met de Eurodac-resultaten. Het akkoord van de Spaanse autoriteiten bevestigt ook nog eens deze Eurodac-resultaten, gezien dit bewijst dat betrokkene een verzoek indiende dat zelf nog lopende is.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker melding heeft gemaakt van psychische problemen of nood aan bijkomende psychologische ondersteuning om de traumatiserende gebeurtenissen te verwerken die hij als ex-militair heeft meegemaakt, zoals hij stelt in het verzoekschrift. In dit verband voegt hij bij het verzoekschrift geen medisch attest bij. Alleszins wordt vastgesteld dat de motieven over de toegang tot medische zorg in Spanje vermelden dat “Het AIDA-rapport stelt bovendien dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en dat verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, inclusief gespecialiseerde behandelingen voor personen die gefolterd werden en geleden hebben onder fysieke en psychologische misbruiken of traumatische omstandigheden”. Verzoeker weerlegt dit niet.

2.3.7. Verzoeker toont bijgevolg niet concreet aan dat er in de actuele omstandigheden, waar de Spaanse autoriteiten zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van de Dublin III-verordening, zwaarwegende gronden voorliggen die aannemelijk maken dat hij na de overdracht aan Spanje zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling.

De Raad benadrukt nogmaals dat verzoeker een begin van bewijs dient te leveren om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor een verboden behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De gevreesde behandeling moet bovendien een minimum niveau van hardheid bereiken vooraleer deze valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het vage en niet concreet onderbouwde betoog van verzoeker kan niet volstaan. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze zou zijn voorbereid in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is op het eerste gezicht niet ernstig.

2.4. Er is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

A. DE SMET